

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžk/18/2020
Identifikačné číslo spisu: 4018200584
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:4018200584.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej PhD. a JUDr. Juraja Vališa, LL.M, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): NUBIUM, s.r.o., so sídlom Trenčianska 705/55, 821 09 Bratislava, IČO: 47 545 674, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Mišiurom, PhD., so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Štefánikova trieda 69, Nitra, za účasti ďalšieho účastníka konania: Mestský kynologický klub Nitra, so sídlom Za hydrocentrálou 1, 949 01 Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/005349-6 zo dňa 23.05.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/171/2018-124 z 23. októbra 2019, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/005349-6 z 23. mája 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu Mesto Nitra (ďalej aj len „prvostupňový orgán verejnej správy“ alebo „stavebný úrad“) (žalovaný a prvostupňový orgán verejnej správy spolu ďalej aj ako „orgány verejnej správy“) č. 21012/2015-011-Re z 2. mája 2017 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým stavebný úrad, postupom podľa § 62 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) rozhodol tak, že žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby zamietol.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že žiadosťou zo dňa 12.11.2015 žiadal žalobca stavebný úrad o zmenu doby trvania reklamnej stavby, ktorú špecifikoval ako: 2 ks reklamných stavieb do tvaru „V“ o rozmeroch plochy 510 x 240 cm umiestnených v Nitre popri Dražovskej ulici v areáli kynologického klubu na pozemku parc. č. 4759/1 reg. C KN katastrálne územie: D., na obdobie platnosti nájomnej zmluvy, t.j. do 31.12.2019. Predmetná stavba bola dočasne povolená rozhodnutím Mesta Nitra č. 23746/2012-004-La zo dňa 05.03.2013 na obdobie do 31.12.2015. Ako prílohy boli k žiadosti priložené: rozhodnutie o povolení reklamného zariadenia zo dňa 05.03.2013, zmluva o nájme zo dňa 23.03.2009, ako aj dodatok č. 1 zo dňa 05.12.2013, čiastočný výpis z LV č. XXXX pre katastrálne územie: D., fotodokumentácia predmetnej reklamnej stavby, dodatočne predložená plná moc udelená T. F.. Stavebný úrad, po doručení oznámenia o začatí konania o zmenu doby trvania reklamnej stavby s upustením od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania zo dňa 21.03.2017 a márnom uplynutí lehoty na uplatnenie námietok účastníkmi konania, rozhodol vo veci s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 4 stavebného zákona, vychádzajúc aj z existujúceho nesúhlasného stanoviska vyjadreného v podaní o zamietnutí žiadosti o vydanie povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty 1/51 (I/64) č. OU-NR-PCDPK-2016/038169 zo dňa 27.10.2016 vo vzťahu k predmetnej reklamnej stavbe konštatujúc súčasne, že bol pri rozhodovaní o podanej žiadosti povinný skúmať, či je umiestnenie stavby v súlade s verejným záujmom, ktorý v danom prípade upravuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 135/1961 Zb.“ alebo „cestný zákon“). Žalovaný napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil, považujúc ho za vecne správne, pričom skonštatoval, že ide o reklamnú stavbu umiestnenú v cestnom ochrannom pásme v zmysle § 11 ods. 1 cestného zákona, pri ktorej bolo potrebné prihliadnuť na stanovisko Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-NR-OCDPK-2016/038169 zo dňa 27.10.2016, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o vydanie povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty 1/51 (I/64) k predmetným reklamným stavbám.

3. Správny súd skonštatoval, že stavebný úrad, i žalovaný postupovali v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku, stavebného zákona a cestného zákona, keď konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby posudzovali v súlade s ustanovením § 67 ods. 4 stavebného zákona (pravdepodobne správne malo byť uvedené § 62 ods. 4 stavebného zákona - poznámka kasačného súdu), teda z pohľadu, či umiestnenie reklamnej stavby je v súlade s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom, respektíve osobitnými predpismi, aplikujúc správne aj ustanovenia § 58 až 66 stavebného zákona. Mal za to, že nakoľko v danom prípade ide o stavbu umiestnenú popri ceste I. triedy, orgány verejnej správy správne za relevantný predpis označili zákon č. 135/1961 Zb., ktorý chráni verejný záujem na bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Rovnako mal za to, že bolo riadne v konaní preukázané, pričom žalobca túto skutočnosť do rozhodnutia stavebného úradu ani nepopieral, že reklamná stavba bola umiestnená pred 02.01.2015, a že táto je umiestnená popri ceste I/51 (I/64) vo vzdialenosti cca 10 m osi vozovky príslušného jazdného pásu tejto cesty pred dopravnou značkou označujúcou začiatok/koniec obce (sám žalobca v odvolaní zo dňa 08.12.2015 proti prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu na strane 2 uvádzal, že: „Predovšetkým prvostupňový orgán konal o predmete, ktorý špecifikoval ináč než je uvedené v žiadosti, pričom účastník konania žiadal o predĺženie už raz vydaného povolenia reklamných stavieb, ktoré sú umiestnené mimo sídelného útvaru obce.“).

4. K námietke žalobcu, ktorou poukazoval na to, že konajúce orgány verejnej správy, bez vykonania miestneho zisťovania konštatovali, že predmetné reklamné stavby sa nachádzajú mimo sídelného útvaru obce, pričom úvahy žalovaného v tomto smere považoval žalobca za nepreskúmateľné, keď nijako nevymedzil územie sídelného útvaru obce, ktoré by bolo odlišné od intravilánu obce, keďže parcela č. 4759/1 v katastrálnom území: D. sa podľa listu vlastníctva nachádza v intraviláne (zastavanom území) obce, správny súd vyhodnotiac ju za nedôvodnú uviedol, že z administratívneho spisu je zrejmé, akým spôsobom dospeli orgány verejnej správy k skutkovému záveru o umiestnení reklamnej stavby vo vzdialenosti cca 10 m od osi vozovky príslušného jazdného pásu cesty I. triedy I/51 (I/64), keď uvedené vyplýva jednak z listín predložených žalobcom k žiadosti zo dňa 12.11.2015, najmä z fotodokumentácie stavby, z tvrdenia žalobcu uvedeného v jeho podaní zo dňa 08.12.2015,

jednak zo žiadosti žalobcu o udelenie povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme zo dňa 26.08.2016 (kde je uvedené, že reklamné stavby sa nachádzajú popri ceste I. triedy I/51 (I/64) cca 10 m od osi najbližšieho pruhu komunikácie v cestnom kilometri 5,600), ako aj z nesúhlasného stanoviska Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií - zamietnutia žiadosti o vydanie povolenia zo dňa 27.10.2016, pričom v tomto rozhodnutí dotknutý orgán odkázal na nesúhlas MV SR, KR PZ v Nitre č. KRPZ-NR-KDI2-24-009/2016-Ing./1 zo dňa 18.10.2016 s povolením výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty I/51 (I/64) s ohľadom na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky. V tejto súvislosti správny súd poukázal na to, že túto skutočnosť žalobca až do podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím vôbec nenamietal, keď sám mal vedomosť o negatívnom stanovisku Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií k jeho žiadosti o udelenie výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme dotýkajúcom sa predmetnej reklamnej stavby.

5. Mal za to, že konajúce orgány verejnej správy umiestnenie predmetného reklamného zariadenia správne popísali a stavebný úrad postupoval v súlade s ustanovením § 61 ods. 2 stavebného zákona, ktorý mu v prípade dobrej znalosti pomerov staveniska (ak podaná žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovaných reklamných zariadení) umožňuje upustiť od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania doplniac, že žalobca nevyužil možnosť nahliadnuť do podkladov rozhodnutia a tiež nevzniesol námietky proti oznámeniu o začatí konania o zmeny doby trvania reklamnej stavby s upustením od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania (v ktorom bol správne poučený o tejto zákonnej možnosti).

6. K polemike žalobcu, že reklamná stavba je umiestnená v rámci sídelného útvaru obce, pretože je podľa listu vlastníctva postavená na pozemku tvoriacom zastavané územie obce (intravilán obce) správny súd skonštatoval, že pojem sídelný útvar obce do právneho poriadku zaviedol cestný zákon, pričom tento pojem nemožno zamieňať s pojmom zastavané územie obce, prípadne intravilán. Uviedol, že sídelný útvar obce, ako právny inštitút je v cestnom zákone riadne špecifikovaný a orgány verejnej správy ho správne aplikovali na daný prípad. Sídelný útvar obce je vymedzený ako územie obce ohraničené dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce. V danom prípade sa reklamná stavba nachádza vo vzdialenosti 10 m od osi vozovky príľahlého jazdného pásu cesty I/51 (I/64), teda v tesnej blízkosti cesty za dopravnou značkou označujúcou koniec obce (5,6 cestný km Dražovskej ulice v smere von z mesta Nitra). V tejto súvislosti dôvodil, že orgány verejnej správy boli pri rozhodovaní o žiadosti o zmenu doby trvania dočasne povolenej reklamnej stavby povinné prihliadať na predmetné záväzné stanovisko Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií a vychádzať z neho. Rovnako mal za to, že je bez právneho významu námietka žalobcu v tom smere, že predmetná reklamná stavba už raz bola povolená, pretože išlo len o dočasnú stavbu, pričom konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby treba v zmysle stavebného zákona považovať za nové konanie, na ktoré sa aplikuje aktuálna právna úprava.

7. Vychádzajúc z ustanovenia § 62 ods. 4 stavebného zákona správny súd uviedol, že v danom prípade je osobitným predpisom chrániacim verejný záujem cestný zákon, pričom verejný záujem spočíva v tom, aby bola zabezpečená ochrana diaľnic, ciest a miestnych komunikácií a premávky na nich. Tiež uviedol, že v zmysle § 11 ods. 2 cestného zákona je v cestnom ochrannom pásme cesty I. triedy, ktorá je medzinárodným cestným ťahom, zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť diaľnice, cesty alebo miestne komunikácie alebo premávku na nich; príslušný cestný správny orgán povoľuje v odôvodnených prípadoch výnimky z tohto zákazu alebo obmedzenia záväzným stanoviskom. Mal za to, že reklamná stavba žalobcu spĺňa atribúty reklamnej stavby, ktorej umiestnenie cestný zákon zakazuje, pričom výnimka z tohto zákazu činnosti žalobcovi povolená nebola. Preto uzavrel, že bolo dôvodné takúto stavbu v dôsledku jej rozporu s verejným záujmom ďalej nelegalizovať a žiadosť žalobcu o predĺženie doby trvania dočasnej reklamnej stavby zamietnuť.

8. Správny súd rovnako za správny označil poukaz orgánov verejnej správy na zamietajúce stanovisko príslušného orgánu vo vzťahu k umiestneniu tejto reklamnej stavby, pretože v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 stavebného zákona stavebný úrad bol oprávnený vo veci rozhodnúť vychádzajúc z takéhoto

stanoviska. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že stavebný úrad vyvodil existenciu príčiny z následku (teda skutočnosť o umiestnení reklamnej stavby mimo sídelného útvaru obce vyvodil zo stanoviska príslušného orgánu), ale k takémuto záveru dospel majúc znalosť o mieste situovania stavby, keď vychádzal z definície sídelného útvaru obce zavedeného do nášho právneho poriadku cestným zákonom.

9. Krajský súd uzavrel, že orgány verejnej správy v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, keď správne reklamnú stavbu subsumovali pod úpravu zákona č. 135/1961 Zb. a vyvodili správny právny záver, že ide o reklamnú stavbu, ktorá je pre jej umiestnenie v území mimo sídelného útvaru obce v cestnom ochrannom pásme rýchlostnej cesty R1, ktorá je medzinárodným ťahom, zakázaná, pričom žalobcovi z tohto dôvodu nemohla byť povolená ani výnimka zo zákazu tejto činnosti. Svoje rozhodnutie tak žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa dostatočne a zrozumiteľne odôvodnili tým, že riadne opísali zistený skutkový stav, uviedli listinné dôkazy, z ktorých vychádzali, opísali procesný priebeh správneho konania a vec subsumovali pod konkrétne ustanovenia zákonov.

10. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že stavebný úrad vydal rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby poukazujúc na ustanovenie § 10 ods. 4, § 11 ods. 1, 2, 5 a 6 cestného zákona a žalovaný precizoval, že na predmetný prípad sa vzťahuje ustanovenie § 11 ods. 1, 2, 5 a 6 cestného zákona správny súd uviedol, že uvedené upresnenie ustanovenia cestného zákona nemohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

11. S poukazom na uvedené správny súd dospel k záveru, že správna žaloba je v celom rozsahu nedôvodná majúc za to, že stavebný úrad postupoval správne a v zmysle zákona, keď podľa ustanovenia § 62 ods. 4 stavebného zákona žiadosť žalobcu o zmenu doby trvania reklamnej stavby z 12. novembra 2015 pre jej rozpor s verejným záujmom chráneným zákonom č. 135/1961 Zb. prihliadnuc na existujúce nesúhlasné stanovisko príslušného správneho orgánu, zamietol.

II. Argumentácia účastníkov konania

12. Žalobca ako sťažovateľ podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vráti prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

13. Namietal, že správny súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 5 Správneho poriadku a ustanovenie § 126 ods. 1 stavebného zákona na postup a konanie správnych orgánov oboch stupňov v správnom konaní v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 a 2 cestného zákona. Poukázal na to, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že to, čo nemalo byť namietané je poloha stavby vo vzťahu k cestnému telesu, pričom pripustil, že v tejto časti mohli správne orgány stav správne popísať dodajúc, že rozsah a obsah takéhoto „popísania“ však nie je postačujúci na subsumpciu posudzovaného skutkového stavu pod ustanovenie § 126 ods. 1 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 10 ods. 4 resp. § 11 ods. 1, 2 cestného zákona. Mal za to, že správny súd správne identifikoval problematickú časť rozhodnutia žalovaného a pred ním stavebného úradu, ktorou je poloha reklamnej stavby vo vzťahu k sídelnému útvaru obce, avšak správny súd pochybil, keď sa vysporiadal s touto časťou tak, že sa v podstate stotožnil s argumentáciou žalovaného.

14. Považoval za potrebné uviesť, že žiadne ustanovenie právneho poriadku upravujúceho konanie pred správnym orgánom nezbavuje žalovaného a stavebný úrad povinnosti podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku a to spoľahlivo zistiť skutkový stav.

15. Ďalej argumentoval, že ak správny súd poukazoval na to, že v správnom konaní nenamietal proti začatiu konania s upustením od ústneho konania a miestneho zisťovania, tak nemal proti čomu namietat, keď predložil všetky podklady potrebné pre vyhovieť jeho žiadosti a nemal dôvod namietat, že sa začalo konanie, hoci aj s upustením od ústneho konania a miestneho zisťovania dodajúc, že v upovedomení nebolo uvedené, čo považuje stavebný úrad za dobre známe pomery

staveniska a v spise sa nenachádzali žiadne podklady, z ktorých by bolo možné vyvodit' záver, že sa reklamná stavba nachádza mimo sídelného útvaru obce. K jeho vyjadreniu v odvolaní, že sa reklamné stavby majú nachádzať mimo sídelného útvaru obce uviedol, že toto vychádzalo a bolo reakciou na dôvody rozhodnutia, proti ktorému sa odvolával s tým, že toto vyjadrenie nemôže zbaviť správne orgány ich povinnosti zistiť skutkový stav v roku 2015 a ani v roku 2017 alebo 2019, osobitne v otázke vymedzenia sídelného útvaru obce, ktorý umožňuje vôbec aplikáciu noriem cestného zákona, identifikáciu verejného záujmu chráneného týmto zákonom a požadovanie záväzného stanoviska dotknutého orgánu, ktorý taký verejný záujem má chrániť.

16. Mal za to, že nevyužitie práv účastníka konania, mysliac na správnom súdom skonštatovanú koncentráciu konania, nemá vplyv na povinnosť žalovaného a stavebného úradu riadne a spoľahlivo zistiť skutkový stav v otázke splnenia základného predpokladu pre postup podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona a aplikáciu ustanovenia § 11 cestného zákona.

17. Poukázal na to, že v administratívnych spisoch nenašiel žiaden doklad o vymedzení sídelného útvaru obce a preto mal dôvod spoliehať sa, že akékoľvek stanovisko „dotknutého orgánu“ s ohľadom na ich obsah bude posúdené v súlade s ustanovením § 140b stavebného zákona tak, že naň stavebný úrad a ani žalovaný nebude prihliadať. Mal za to, že správny súd mal pri zohľadnení povinnosti spoľahlivo zistiť skutkový stav podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku posúdiť postup a závery orgánov verejnej správy tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší pre jeho nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, nakoľko ustanovenie § 3 ods. 5 Správneho poriadku bolo potrebné aplikovať aj na otázku vymedzenia sídelného útvaru obce podľa cestného zákona tak, aby bolo možné posúdiť správnosť subsumpcie posudzovanej veci pod ustanovenie § 126 ods. 1 stavebného zákona a v spojení s § 11 ods. 1 a 2 cestného zákona, v zmysle ktorých mal byť identifikovaný verejný záujem chránený dotknutým orgánom podľa cestného zákona s potrebou požadovať k takto chránenému verejnemu záujmu záväzné stanovisko. V tejto súvislosti uzavrel, že takéto stanovisko je možné žiadať len na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu a nie vyvodzovať záver o spoľahlivo zistenom skutkovom stave zo skutočnosti existencie takého stanoviska bez ohľadu na jeho obsah.

18. Ďalej argumentoval, že ak nie je možné určiť územie vymedzené hranicami (sídelný útvar obce), nie je možné určiť polohu reklamnej stavby k takémuto územiu a vyvodit' odôvodnený záver o polohe reklamnej stavby k takémuto územiu doplniac, že uvedené pochybenie sa prejavilo v bode 31 rozhodnutia správneho súdu, kde síce správny súd uvádza, čo všetko je možné vyvodit' z pokladov v spise, avšak sa vyhýba svojmu priamemu záveru či úvahám o tom, že sa reklamná stavba má nachádzať mimo sídelného útvaru obce dodajúc, že správny súd vyvodzuje, že existujú stanoviská a fotodokumentácia. K fotodokumentácii sťažovateľ dodal, že aj keby táto preukazovala blízkosť k ceste a/alebo dopravnej značke, stále neumožňuje vyvodit' záver o polohe mimo sídelného útvaru obce a teda vôbec možnosť aplikácie ustanovenia cestného zákona na verejný záujem, ktorý je chránený predmetným spôsobom len mimo sídelného útvaru obce.

19. K úvahe správneho súdu, že v danom prípade sa reklamná stavba nachádza vo vzdialenosti 10 m od osi vozovky príslušného jazdného pásu cesty I/51 (I/64), teda v tesnej blízkosti cesty za dopravnou značkou označujúcou koniec obce (5,6 km cestný km Dražovskej ulice v smere von z mesta Nitra) a že úvahu žalobcu o podobe línie oddeľujúcej územie sídelného útvaru obce od územia mimo tohto sídelného útvaru súd s ohľadom na špecifiká tohto konkrétneho prípadu považoval za účelovú sťažovateľ uviedol, že táto je pre neho nepochopiteľná. Mal za to, že správny súd jednak pripúšťa, že je možné v niektorých prípadoch uvažovať o podobe sídelného útvaru obce, ale súčasne tvrdí, že reklamná stavba je umiestnená za dopravnou značkou, teda je umiestnená pravdepodobne v dostatočnej vzdialenosti od dopravnej značky. Rovnako mal za to, že ani úvaha správneho súdu, že správne orgány vyvodili správny záver o tom, že reklamná stavba sa nachádza v cestnom ochrannom pásme aj preto, že to mal uviesť vo svojom odvolaní, je nesprávna a nenáležitá, nakoľko jednak nikdy nemal a nemá vedomosť o sídelnom útvaru obce v roku 2015 a vychádzal z pôvodných predpokladov správnych orgánov reagujúc na dôvody rozhodnutia stavebného úradu, ktorý rozhodoval na základe územného plánu.

20. Poukázal na to, že pôvodná žiadosť bola podaná dňa 12.11.2015 a právna úprava, ktorú aplikovali orgány verejnej správy, ako aj správny súd platí od 02.01.2015 s tým, že pokiaľ konajúce orgány verejnej správy podmieňovali postup v konaní požadovaním nerelevantných podkladov, nezostalo mu iné, ako sa snažiť im vyhovieť za účelom predídania prietahom v konaní.

21. Namietal, že problémom v danej veci je definícia sídelného útvaru dodajúc, že z bodu 32 napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či mal správny súd na mysli nejakú inú definíciu respektíve akú definíciu mal na mysli, než odkaz na ustanovenie § 10 ods. 4 a/alebo § 11 ods. 1 a 2 cestného zákona na ohraničenie dopravnou značkou. Poukázal na to, že v celom správnom konaní, ani nikdy predtým a ani nikdy potom, nebol sídelný útvar obce ustálený dodajúc, že úvahy správneho súdu nemajú oporu v základnom obsahu administratívneho spisu a sú neutržateľné.

22. Záverom kasačnej sťažnosti namietal, že sa krajský súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu vyjadrenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/3/2011, v ktorom vyslovil, že správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, konkrétne právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

23. Správny súd sa mal odchýliť od rozhodovacej praxe aj v otázke dodržania kritérií požadovaných zákonom pre preskúmateľnosť rozhodnutia (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sži/1/2009, sp.zn. 1Sžo/23/2010 a sp.zn. 1Sžd/18/2011).

24. Žalovaný ani ďalší účastník konania svoje právo na vyjadrenie sa ku kasačnej sťažnosti nevyužili.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

25. 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“) činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy SR v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 3. júna 2020 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp.zn. 8Sžk 18/2020. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd. Vec bola náhodným spôsobom 17. augusta 2021 pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

26. Najvyšší správny súd konajúci ako súd kasačný, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1 a 2 SSP) rozhodujúc bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

27. Kľúčovým pre rozhodnutie vo veci zostalo posúdenie skutkovej ako aj právnej otázky, či je sporná reklamná stavba umiestnená mimo sídelného útvaru obce a teda v ochrannom pásme rýchlostnej cesty R1, ako medzinárodného ťahu, kde je umiestnenie reklamnej stavby zakázané.

28. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej

správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

29. Úvodom kasačný súd poukazuje na tú skutočnosť, že je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právna istota, a s princípom právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov korešponduje zásada rozhodovania súdov v obdobných veciach rovnakým spôsobom.

30. Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom § 464 ods. 1 SSP, podľa ktorého: „Ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie“. Kasačný súd zistil, že obdobná vec medzi totožnými účastníkmi konania na strane žalobcu a žalovaného bola predmetom konania a rozhodovania iného senátu kasačného súdu pod sp. zn. 1Sžk/1/2020 zo dňa 27.09.2021 (obdobne aj v konaní vedenom pod sp.zn. 2Sžk/19/2019 zo dňa 16.12.2021 a sp.zn. 5Sžk/5/2020 zo dňa 16.12.2021).

31. Najvyšší správny súd, postupujúc práve podľa ustanovenia § 464 ods. 1 SSP, odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžk/1/2020 z 27. septembra 2021, v ktorom najvyšší správny súd v bodoch 11 až 20 skonštatoval nasledovné :

„1. Žalobca kasačnou sťažnosťou namieta v podstate len proti tomu, ako správny súd pristúpil k otázke vymedzenia tzv. sídelného útvaru obce podľa § 10 ods. 4 cestného zákona. Zároveň vytýka správne súdu, že nevzal do úvahy, že správne orgány počas celého konania riadne nezistili skutkový stav, aby ustálili priebeh hraníc tohto útvaru. Takisto spochybňuje, že by stavebný úrad mohol vychádzať zo stanoviska dotknutého orgánu, ak toto stanovisko samo nebolo odôvodnené. Žalobca tieto námietky vznášal už v správnom konaní a vznášal ich aj v správnej žalobe. Podľa kasačného súdu sa však správny súd dostatočne jasne vyrovnal s argumentáciou žalobcu.

12. V prerokovanej veci bola predmetom správneho konania žiadosť žalobcu o predĺženie doby trvania reklamného zariadenia, povoleného pôvodne rozhodnutím Mesta Nitra z 11. septembra 2011 do 30. septembra 2014. Žalobca nespochybňoval, že pri prejednávaní tejto žiadosti mesto ako stavebný úrad malo postupovať podľa stavebného zákona v spojení so správnym poriadkom. Podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona platí, že ak sa konanie podľa tohto zákona týka záujmov chránených predpismi (okrem iného) o pozemných komunikáciách, rozhodne stavebný úrad na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a, ktorý uplatňuje požiadavky podľa osobitných predpisov. Podľa § 140 ods. 1 písm. a/ stavebného zákona je dotknutých orgánom orgán verejnej správy, ktorý je správnym orgánom chrániacim záujmy uvedené v § 126 ods. 1. Podľa § 3 ods. 3 písm. g/ a ods. 4 písm. a/ cestného zákona vykonáva štátnu správu vo veciach diaľnic a ciest pre motorové vozidlá ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja a vo veci ciest I. triedy okresný úrad v sídle kraja; jeho územným obvodom je v takom prípade územný obvod kraja (§ 3 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Z citovaných ustanovení teda vyplývalo, že ak sa konanie podľa stavebného zákona týkalo záujmov chránených predpismi o pozemných komunikáciách na diaľniciach a cestách pre motorové vozidlá, je dotknutým orgánom ministerstvo, a ak na cestách I. triedy na území Nitrianskeho kraja, je dotknutým orgánom Okresný úrad v Nitre, ktorého pôsobnosť vykonáva jeho odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií [§ 3 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 2 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z.z.].

13. Z citovaných § 126 ods. 1 a § 140a stavebného zákona však podľa kasačného súdu vyplýva, že otázku, či určitý orgán má postavenie dotknutého orgánu, nerieši s konečnou platnosťou stavebný úrad. Účel § 140a ods. 1 stavebného zákona, teda ochrana príslušných záujmov dotknutým orgánom, si totiž vyžaduje, aby tento dotknutý orgán nerozhodoval len o tom, aké požiadavky bude uplatňovať, ale tiež o tom, kedy sú dotknuté záujmy, ktoré má chrániť. Nie je teda úlohou stavebného úradu najskôr posúdiť, či budú konkrétne dotknuté príslušné chránené záujmy, a na základe toho zapojiť do konania príslušné dotknuté orgány. Stavebný úrad totiž spravidla nie je spôsobilý takéto posúdenie vykonať. Odborne spôsobilý na takéto posúdenie je spravidla len dotknutý orgán, ktorý má príslušné záujmy chrániť. Stavebný úrad je tak povinný do konania zapojiť dotknutý orgán v zmysle § 140a ods.

I stavebného zákona, len čo zistí, že tu existuje čo len mierne pravdepodobné riziko, že v jeho konaní môžu byť dotknuté záujmy chránené predpismi uvedenými v § 126 ods. 1 cit. zák.

14. V prerokúvanej veci nebolo od počiatku sporné (a dosvedčuje to aj fotografia por.č. 26 administratívneho spisu, že reklamné zariadenie stojí v tesnej blízkosti cesty pre motorové vozidlá a v relatívnej blízkosti cesty I. triedy. Už to samo osebe znamenalo, že v konaní môžu byť v zmysle § 126 ods. 1 stavebného zákona dotknuté záujmy chránené predpismi o diaľniciach a cestách I. triedy, v dôsledku čoho mali byť podľa § 140a ods. 1 cit. zák. dotknutými orgánmi ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, ako aj Okresný úrad v Nitre, odbor cestného hospodárstva a pozemných komunikácií. Potom bolo predovšetkým vecou týchto orgánov, aby chránili záujmy na ochrane týchto pozemných komunikácií. Bolo v prvom rade ich úlohou posúdiť, či sú v prerokúvanej veci splnené predpoklady § 10 ods. 4 cestného zákona, teda či umiestnenie reklamného zariadenia je v rozpore s citovaných ustanovením. Preto sa nemožno stotožniť s názorom žalobcu, že posúdenie, či reklamné zariadenie je alebo nie je v sídelnom útvaru obce, malo byť v prvom rade vecou stavebného úradu a že ten mal žiadať stanovisko dotknutého orgánu až potom, čo zistil, že sa na povolované zariadenie zákaz podľa § 10 ods. 4 cestného zákona vzťahuje. To isté platí aj pre námietku, že stavebný úrad mal najskôr zistiť priebeh cestného ochranného pásma podľa § 11 cestného zákona. Aj to je v prvom rade vecou dotknutého orgánu, nie stavebného úradu.

15. Podľa § 10 ods. 4 cestného zákona v znení účinnom od 2. januára 2015 sa reklamné stavby nesmú umiestňovať mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce v území 100 metrov od osi vozovky príľahlého jazdného pásu diaľnice, rýchlostnej cesty a cesty I. triedy, ktoré sú medzinárodným cestným ťahom, okrem odpočívadiel. Žalobca už v správnej žalobe, ako aj v kasačnej sťažnosti neustále namieta, že správne orgány nezistili presne rozsah sídelného útvaru obce. Podľa správneho súdu však z administratívneho spisu vyplýva, že sporné reklamné zariadenie žalobcu sa nachádza jednak blízko cesty, jednak dostatočne ďaleko od dopravnej značky, ktorá označuje začiatok obce. Úvahu žalobcu o tom, ako by línia sídelného útvaru mohla prebiehať (teda že by mohla prebiehať tak, že by sa sporná stavba predsa len nachádzalo vo vnútri sídelného útvaru obce), považoval za týchto okolností za účelovú. Žalobca však aj v kasačnej sťažnosti pokračuje v umelom konštruovaní hypotéz o priebehu hraníc takéhoto útvaru. Neuvádza v nej totiž žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by čo len nasvedčovali tomu, že sporná stavba neleží mimo sídelného útvaru obce. Povinnosťou žalobcu podľa § 440 ods. 2 SSP pritom bolo jasne vytknúť správne súdu, v čom sú jeho výklad a aplikácia § 10 ods. 4 cestného zákona v prerokúvanej veci nesprávne a ako mal uvedenú normu aplikovať správne. Tejto požiadavke nevyhovujú hypotetické konštrukcie žalobcu o tom, aký priebeh sídelného útvaru obce by boli mohli správne orgány zistiť, keby ešte viac zisťovali skutkový stav (nevedno pritom, v akom konkrétnom smere).

16. Napriek tomu však kasačný súd považuje aj prístup správneho súdu k výkladu § 10 ods. 4 cestného zákona za správny. Pôvodne upravovalo zákaz umiestňovania reklamných zariadení ustanovenie § 10 ods. 3 cestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2015, ktoré tento zákaz viazalo tiež na ochranné pásmo diaľnice, cesty pre motorové vozidlá a medzinárodný cestný ťah. Pojem cestného ochranného pásma bol vymedzený v § 11 cestného zákona v cit. znení. Podľa odseku 1 prvej vety bola ich účelom ochrana diaľnic, ciest a miestnych komunikácií mimo súvisle zastavaného územia obce. Tento pojem bol pôvodne vymedzený len v § 15 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., podľa ktorého mala táto hranica vyplynúť najmä z územnoplánovacej dokumentácie, inak ju mal určiť cestný správny orgán, ktorý mal prihliadať tiež na to, či je súvislé zastavanie po oboch stranách cesty alebo len po jednej. Zákon č. 368/2013 Z. z. účinný od 1. decembra 2013 vložil túto definíciu do cestného zákona ako § 11 ods. 2. Podstatou tejto definície bolo, že vymedzoval zastavané územie pomocou spojnic rohov budov, ktoré od seba neboli ďalej než bolo ustanovené.

17. Zákon č. 293/2014 Z. z. s účinnosťou od 2. januára 2015 doplnil do cestného zákona nový § 10 ods. 4, ktorý už zákaz umiestňovať reklamné stavby viazal (aj) na sídelný útvar obce vymedzený dopravnou značkou. Pojem „sídelný útvar“ sa v čase účinnosti tohto zákona v právnom poriadku Slovenskej republiky používal len pomerne výnimočne. Pôvodne bol tento pojem vymedzený v § 14 stavebného zákona v znení účinnom do 31. júla 2000 ako každá jednotka osídlenia, ktorá tvorí uzavretý, od iných jednotiek osídlenia priestorovo oddelený útvar. Zo znenia § 10 ods. 4 cestného zákona v znení účinnom od 2. januára 2015 je zrejmé, že toto ustanovenie nevymedzuje sídelný útvar podľa takého urbanistického kritéria, ale ohraničuje ho dopravnými značkami. Tým sa táto definícia približuje vymedzeniu pojmu „obec“ v § 2 písm. x/ zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. o premávke na

pozemných komunikáciách v znení účinnom do 31. decembra 2009, podľa ktorého bolo obcou zastavané územie, ktorého začiatok a koniec sú označené príslušnou dopravnou značkou.

18. Z uvedeného vyplýva, že pri výklade jazykovej formulácie „mimo sídelného útvaru obce“ podľa § 10 ods. 4 cestného zákona v citovanom znení sú v zásade možné dve zmysluplné alternatívy. Pri prvej by sídelný útvar obce bol vymedzený ako uzavreté územie (plocha) ležiace medzi spojnicami jeho vrcholov, pričom vrcholmi tohto útvaru by boli body, v ktorých sú na jednotlivých pozemných komunikáciách umiestnené dopravné značky začiatok a koniec obce. Pritom z každého vrcholu by museli viesť práve (a len) dve spojnice. Ostatné plochy by sa nachádzali „mimo tohto sídelného útvaru“. Pri druhej alternatíve by sa pojem „mimo sídelného útvaru“ vymedzil s ohľadom na pozemnú komunikáciu, na ktorej má byť určené územie zákazu podľa § 10 ods. 4 cestného zákona. V tomto prípade by pás zákazu podľa tohto ustanovenia končil čiarou, ktorá by bola kolmá na os vozovky príslušného jazdného pruhu a zároveň by prechádzala bodom, v ktorom je umiestnená značka začiatok alebo koniec obce platná pre tento jazdný pruh. Za touto čiarou by pozemná komunikácia vstupovala do sídelného útvaru obce, v ktorom by sa už zákazový pás podľa § 10 ods. 4 cestného zákona neurčoval. Naopak, racionálne nie je možný výklad, ktorý naznačuje žalobca a ktorý by zo sídelného útvaru robil akúsi množinu bodov. To totiž odporuje už formulácii ustanovenia § 10 ods. 4 cestného zákona, podľa ktorého má byť sídelný útvar „ohraničený“, takže sa predpokladá, že ide o určitú plochu alebo územie.

19. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky treba jazykový výklad normy podľa potreby doplniť aj inými metódami výkladu, predovšetkým výkladom účelom normy (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 171/05, III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010, I. ÚS 351/2010 a ďalšie). Z dôvodovej správy k zákonu č. 293/2014 Z.z., ktorým bolo formulované znenie § 10 ods. 4 cestného zákona (Národná rada Slovenskej republiky, VI. volebné obdobie, tlač 1060), vyplýva, že účelom novej úpravy bolo sprísnenie umiestňovania reklamných stavieb, ktoré okrem iného neprímerane zaťažujú životné prostredie a znižujú kvalitu života v spoločnosti. Zákaz umiestňovať takéto stavby do 100 metrov od diaľnic, ciest pre motorové vozidlá a niektorých ciest I. triedy slúži podľa kasačného súdu tomu, aby sa zamedzilo rušeniu vodičov na týchto dôležitých pozemných komunikáciách. Zároveň prispieva aj k zlepšeniu vzhľadu krajiny, cez ktorú tieto pozemné komunikácie vedú. Pre vodiča alebo cestujúceho, ktorý cestuje po pozemnej komunikácii, je začiatok a koniec obce rozpoznateľný umiestnením príslušnej dopravnej značky. Cieľom je teda zabezpečiť, aby vodiči a cestujúci nemuseli byť obťažovaní takýmito zariadeniami v určenej vzdialenosti od pozemnej komunikácie predtým, než ich dopravná značka informuje, že sa nachádzajú v obci, ani potom, čo ich dopravná značka informovala, že obec opustili.

20. Na základe uvedeného tak kasačný súd považuje za správny výklad § 10 ods. 4 cestného zákona druhú alternatívu uvedenú v odseku 18 tohto odôvodnenia. Z takéhoto výkladu vychádzal aj správny súd v napadnutom rozsudku. Zároveň vyslovil, že aj pri takomto výklade sa reklamná stavba žalobcu nachádza mimo sídelného útvaru obce, v dôsledku čoho sa na ňu vzťahujú nielen zákaz podľa § 10 ods. 4, ale aj obmedzenia v cestnom ochrannom pásme podľa § 11 ods. 2 cestného zákona. Žalobca ani v správnej žalobe, ani v kasačnej sťažnosti neuviedol nič, čo by akokoľvek spochybňovalo tieto závery. Za týchto okolností správny súd správne uzavrel, že pre Mesto Nitra ako stavebný úrad bolo v konaní o žiadosti žalobcu záväzné stanovisko Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií, ktorý uplatňoval záujmy na ochrane pozemných komunikácií podľa § 10 ods. 4 a § 11 cestného zákona. Keďže toto záväzné stanovisko bolo nesúhlasné, nezostávalo stavebnému úradu nič iné než žiadosť žalobcu zamietnuť.

32. K prezentovaným právnym záverom kasačný súd s konkretizáciou na prejednávajúcu vec dodáva, že mal preukázať, že žalobca bol riadne upovedomený o začatí konania, ako aj o upustení od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania. V oznámení o začatí konania zo dňa 21.03.2017 bol žalobca výslovne poučený, že akokoľvek námietky musí uplatniť v lehote 7 pracovných dní, inak na ne nebude prihliadnuté, pričom žalobca v zákonom stanovenej lehote nenamietal od upustenia od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania. Rovnako je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ netvrdil, že sa predmetná reklamná stavba (reklamné stavby) nachádza v území obce, respektíve v rámci územia ohraňovaného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce, teda v rámci sídelného útvaru obce, na ktorý sa zákaz umiestňovania reklamných stavieb nevzťahuje. Sťažovateľ namietal, že správne orgány nezistili presne rozsah sídelného útvaru obce, pričom vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu

kasačný súd v plnom rozsahu odkazuje na výklad pojmu „mimo sídelného útvaru obce“, ktorý predostrel v citovanom rozhodnutí kasačný súd. Aj s poukazom na uvedené, kasačný súd považoval skutkový stav zistený orgánmi verejnej správy, majúci podklad v obsahu administratívneho spisu, za dostatočný na riadne posúdenie veci.

33. Kasačný súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani námietku podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP. K argumentácii odchýlenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu je potrebné len stručne dodať, že podstatou tohto kasačného dôvodu má byť odchýlenie sa krajského súdu od skôr vysloveného právneho posúdenia konkrétnej otázky tvoriacej podstatu veci, ktorá má byť v prejednávanej veci sporná. Ustálenou rozhodovacou praxou sa má zároveň rozumieť rozhodnutie vydané v skutkovo a právne obdobnej veci. V prejednávanej veci by to znamenalo odchýlenie sa od skôr vydaného rozhodnutia kasačného súdu, ktoré by sa zaoberalo otázkami (resp. aspoň jednou z vymedzených) umiestnenia reklamného zariadenia popri rýchlostnej ceste a v jej ochrannom pásme, posudzujúc zároveň jeho umiestnenie v rámci sídelného útvaru obce, zohľadňujúc záväzné stanovisko dotknutého orgánu. Sťažovateľ však poukazuje na rozhodnutia, ktoré uvedené otázky vôbec nerozoberajú. Rozsudky vymedzené sťažovateľom sa týkajú namietanej nesprávnosti postupu konajúceho krajského súdu v súvislosti s vyhodnotením vykonania dôkazov orgánom verejnej správy, ako aj nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z dôvodu, že sťažovateľ na účely sťažnostného bodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP neuviedol rozhodnutia, ktoré by boli relevantné pre prejednanú vec, kasačný súd sa týmto dôvodom ďalej nezaoberal.

34. Po vyhodnotení rozsahu a dôvodov kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutého rozsudku krajského súdu, sledujúc záujem na zachovaní jednotnosti rozhodovania kasačného súdu v totožných otázkach, dospel kasačný súd k názoru, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

35. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva. Ďalšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal v zmysle § 169 SSP, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s plnením povinnosti nevznikli.

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

